

Con Búp Bê và Nhánh Hồng

(The Doll and The Rose -

Robert A. Schreiber)

(Trích liên mạng) Bản dịch của Quỳnh Tín

Tôi đang đi lòng vòng trong tiệm Target, chợt nhìn thấy người tính tiền đưa lại cho cậu bé vài đồng bạc. Cậu bé chỉ chừng 5, 6 tuổi là cùng. Người tính tiền nói với cậu: “Thành thật xin lỗi cháu nhé, cháu không đủ tiền để có thể mua con búp bê này đâu!”

Cậu bé quay lại nói với bà cụ đứng bên cạnh: “Bà có chắc là cháu không có đủ tiền không?”

Bà cụ nói: “Cháu cưng à, con biết là con không có đủ tiền để mua con búp bê này mà!”

Nói rồi bà bảo cậu bé đứng ở đó để bà đi loanh quanh một tí, và rồi bà nhanh chóng rời cậu bé. Cậu bé vẫn ôm cứng con búp bê trong tay. Tôi tiến đến bên cậu và hỏi ai là người cậu muốn tặng con búp bê này.

Cậu trả lời: “Đây là con búp bê mà chị cháu đã rất yêu thích và rất muốn có nó trong ngày Chúa Giáng sinh. Chị cháu nghĩ thế nào ông già Noel cũng đem nó đến cho chị của cháu.”

Tôi nói với cậu là thế nào ông già Noel cũng sẽ mang đến cho chị của cậu, đừng lo. Nhưng cậu nói với tôi, giọng thật buồn: “Không thể nào đâu, ông già Noel không thể mang nó đến chỗ chị của cháu đang ở được đâu. Cháu phải đưa con búp bê này cho mẹ cháu vì mẹ cháu có thể đưa cho chị khi mẹ cháu tới với chị.”

Cậu nói với ánh mắt vô cùng buồn: “Chị cháu đã về với Chúa rồi. Bố cháu nói mẹ của cháu cũng đang đi về với Chúa, vì vậy cháu nghĩ rằng mẹ cháu có thể đem con búp bê này tới cho chị của cháu.”

Trái tim tôi như muốn ngưng đập.

Cậu bé nhìn tôi và nói: “Cháu nói với bố cháu là dặn mẹ cháu khoan đi. Cháu muốn mẹ cháu đợi cháu đi chợ về đã.”

Và cậu cho tôi xem tấm hình đang cười rất đẹp của cậu, rồi cậu nói với tôi: “Cháu muốn mẹ cháu mang tấm hình này theo để mẹ cháu đừng quên cháu.”

Rồi cậu yên lặng nhìn vào con búp bê với đôi mắt thật buồn. Tôi vội móc ví tiền và nói với cậu bé: “Ồ, chúng ta thử xem lại nhé, may ra chúng ta có đủ tiền để có thể mua được con búp bê này chăng?”

“Dạ”, cậu bé lên tiếng “Cháu hy vọng cháu có đủ tiền.” Tôi không cho cậu thấy tôi bỏ thêm tiền vào mớ tiền của cậu, rồi đếm và nói: “Không những có đủ tiền để mua búp bê mà còn dư nữa là khác.”

Cậu bé nói: “Tạ ơn Chúa đã cho con đủ tiền.”

Rồi cậu nhìn tôi nói thêm: “Đêm qua trước khi đi ngủ cháu đã cầu xin Chúa cho cháu đủ tiền mua con búp bê này để mẹ cháu mang đến cho chị cháu. Thật Chúa đã nhận lời của cháu. Cháu cũng muốn có đủ tiền để mua một bông hồng trắng cho mẹ cháu, nhưng cháu chẳng dám xin nhiều. Nhưng giờ thì Chúa đã cho cháu đủ để mua búp bê và cả bông hồng nữa.”

“Mẹ cháu yêu hoa hồng trắng lắm!”

Vài phút sau thì bà cụ trở lại và tôi cũng rời tiệm với túi xách của mình. Sau khi đi chợ, tâm trạng của tôi hoàn toàn khác với lúc mới tới. Tôi không thể xóa đi hình ảnh cậu bé tôi mới gặp.

Và tôi nhớ trong tờ báo địa phương hai ngày trước đó có đưa tin một người đàn ông say lái xe truck đã đụng vào một chiếc xe nhỏ, trong đó có một người đàn bà trẻ và một bé gái. Bé gái chết ngay tại hiện trường, người mẹ thì bị thương rất nặng. Gia đình đã quyết định lấy ông thờ ra khỏi vì chị hoàn toàn bị coma. Phải chăng đây là gia đình của cậu bé?

Hai ngày sau, tôi đọc được bản tin trên báo rằng người đàn bà trẻ đã qua đời. Tôi đã quyết định mua ít bông hồng trắng và đi tới nhà quán, nơi chị đang nằm nghỉ để người ta có thể viếng xác và nói những lời nhắn gửi trước khi đưa chị vào lòng đất. Chị nằm đó, trong quan tài, tay nắm giữ bức hình của cậu bé và bó hồng trắng tuyệt đẹp cùng con búp bê để nằm trên ngực chị.

Tôi rời nhà quán, mắt đầy lệ, cảm thấy đời tôi đã mãi mãi thật sự thay đổi. Tình yêu mà cậu bé dành cho chị và mẹ của cậu vẫn còn trong tôi cho tới bây giờ, thật khó có thể hình dung ra được. Chỉ trong vài giây đồng hồ, một người lái xe say rượu đã lấy đi tất cả những gì có nơi cậu bé...

Christmas 2007

Quỳnh Tín lược dịch